

Hol a helyem a világban?

Suhai György

Történt már olyan veletek, hogy a rádióban, könyvben, TV-ben hallottatok egy csodagyerekről, valamilyen őstehetségről, pl. Mozarttól (abszolút hallás), a Polgár lányokról (sakk zsenik), Ronaldoról (világhírű focista) és nem hagyott nyugodni benneteket a gondolat, hogy mi van, ha bennem is rejlenek hasonló tehetségek? Mi van, ha én is egy zongorista őstehetség vagyok, csak még nem nyílt alkalmam kipróbálni. És egyáltalán, mi van ha valami olyan területen vannak különleges, rejtett adottságaim, amiről nekem fogalmam sincs? És egyáltalán hogyan tudom kideríteni, hogy melyik ez a terület? Kezdek el sorban mindent kipróbálni? Na, de mi mindent? Annyi területe van az életnek, annyi féle hivatás, mégis milyen szisztéma szerint haladjak, hogy mindet lefedjem...? Nekem többször is volt ilyen élményem és mindig egy kicsit elszontyolodtam, amikor arra gondoltam, hogy lehet, hogy úgy fogok meghalni, hogy ez a bizonyos rejtett tehetségem örökre kiaknázatlan marad, és egy szürke, monoton, unalmas, egyhangú életet fogok élni.

Illusztráció: Apácashow, kóruspróba és templomi fellépés (Hol a helyem a kórusban?)

Létezik olyan, hogy Isten megajándékoz valamilyen tehetséggel, valamilyen egyedi adottsággal és akkor én soha sem fogok rájönni arra, hogy mi az? És ha nem létezik, akkor hogyan deríthetem ki, hogy mire vagyok alkalmas? Még pontosabban, hogyan vezet el Isten engem a tőle rendelt életpályámra, élet hivatásra, amelyben kiteljesedhet a személyiségem, amelyben azzá válhatok, akinek ő eltervezett, amelyben újra összhangba kerülhetek Isten eredeti tervével? Ehhez kapcsolódóan szeretnék megosztani veletek néhány fontos alapelvet, sok-sok személyes példával megtűzdelve.

A legfontosabb kérdés, hogy hisszük-e, hogy szuverén Urunk van? Hiszük-e, hogy semmi sem történik véletlenül az életünkben. Hiszük-e azt, hogy az életünk minden eseménye, a körülményeink alakulása, mind-mind a tökéletesen szerető mennyei Atyánk terve szerint történik. Pl. egy-egy baleset, egy-egy döntésünk. Mi lett volna, ha nem úgy történik, ahogy történt, hol lennék most, hol tartana most az életem stb? De nem úgy történt! Gondolom, nem csak én szoktam eljátszani ezekkel a gondolatokkal. Ilyenkor mindig az ad megnyugvást, hogy tudom, hogy nem véletlenül történtek úgy a dolgok, ahogy és nem másként. Egy tudatos tervezés volt mögötte, Isten öröktől fogva való, megfontolt, átgondolt szerető gondoskodása állt még a rossz döntéseim, vagy a pillanatnyilag kedvezőtlenül alakuló életkörülményeim mögött is. **Példák:** edzésen 10 éves koromban a legjobb barátom ráugrott a nyakamra. Johni nyomorék lett egy hasonló baleset folytán, én meg nem lettem nyomorék. Annak idején az utolsó pillanatban, teljesen spontán döntöttem úgy, hogy műszaki szakközépbe megyek, csak azért mert az egyik ált. isk osztálytársam is oda jelentkezett, de akkor még fogalmam sem volt, hogy mi akarok lenni. Ez adta meg a lehetőséget, hogy bejuthassak a Műszakira, majd ennek folytan elkerülhesek a Westelhez, ahol másfél év leforgása alatt annyi pénzt kereshettem, amit nem sok egyéb munkahelyen tehettem volna meg ilyen fiatalon, ennyi idő alatt és ami pontosan elég volt arra, hogy erre a kinti teológiára kijöhessenek. Nem véletlen volt az sem, hogy annak idején éppen az angol nyelvet választották nekem a szüleim és nem a németet, nem a franciát, nem a spanyolt stb. Érdekes volt megélni azt is, hogy nagyon megszerettem az angolt és középiskola vége felé komolyan gondolkoztam azon, hogy lehet, hogy az ELTÉ-re megyek angol szakra. De valami miatt mégis a Műszaki lett belőle. Szintén érdekes visszagondolnom arra, hogy középiskolában mennyire nagyon ki szerettem volna jutni az USA-ba tanulni és mennyi mindent elkövettünk azért, hogy ez a vágyam valóra válhasson, de valamiért ez sem úgy alakult. Maradt tehát az angol nyelv

tanulása iránti vágy és lelkesedés. A megtérésemkor a következő Igét égette bele az Úr a szívembe: „*Hirdesd az ígét, állj elő vele alkalmas, alkalmatlan időben, ints, feddj, buzdíts teljes béketűréssel és tanítással.*” (2Tim 4:2) És ezzel egyidejűleg vágy is ébredt a szívemben az Íge tanításra, hirdetésére. A Műszaki Egyetemre jártam akkor és el is határoztam, hogy ha befejezem, megyek egyenesen a pesti teológiára (Károli). Mondanom sem kell, hogy nem így történt. Próbálkoztam a Baptista teológiával is, hogy levelezőn, munka mellett elvégezzem, de az Úr mindkét esetben nagyon világosan, nagyon határozottan leállított. Mardt tehát két jól körvonalazható vágy, az angol nyelv és a teológia iránt, amelyek nem akartak csitulni bennem. Ugyanakkor viszont úgy tűnt, bele kell nyugodjak abba, hogy mérnökként kell elhelyezkednem és ún. laikus igehirdetőként kell majd szolgálnom az Urat a munkám mellett (ami furcsa módon valahogy sohasem töltött el igazi örömmel, de elfogadtam, hogy ez van). Amint látjátok, ez sem így alakult. Hanem valami egészen különleges, számomra teljességgel elképzelhetetlen dolgot hozott ki mindebből az mi végtelenül bölcs mennyei Atyánk. Mindkét rejtett vágyamat teljesítette azáltal, hogy a rendelt időben egy amerikai, tisztán bibliai alapokon nyugvó teológiára hozott ki engem, hogy így állítson be arra az élethivatásra, amelyre engem örök időknél előtte eltervezett és amelyben végre azzá válhatok, aki valójában vagyok. Ez egy óriási ajándék és teljes örömet találok benne, minden nehézsége ellenére. Felszabadító érzés rendeltetészerűen működni!

Összefoglalva tehát lehet, hogy mi meggondolatlanul, sokszor elhamarkodva, netán rosszul döntünk egy-egy élethelyzetben, lehet, hogy sokszor nem vagyunk urai az életkörülményeink alakulásának, pusztán azért, mert nem vagyunk tudatában minden szükséges információnak, de óriási vigasztalást kell, hogy jelentsen az a tudat, hogy van egy mennyei Atyánk, aki viszont ura az életünk történéseinek! Bennünk minden hajlandóság megvan arra, hogy elsúrjunk dolgokat, hogy hibázzunk, de ő nem hibázik, ő nem szúr el semmit! Hogy hogyan hangolja össze a kettőt (az ő szuverenitását és a mi gyengeségeinket, hibáinkat, felelősségünket), az az ő titka! Ne is próbáljuk kibogózni ezt a gordiuszi csomót. Az erről szóló kijelentés nem arra adatott, hogy elfilozofálgassunk róla, hanem hogy vigasztalást nyerjünk belőle! Tudatos, tökéletesen átgondolt vezérlő elv húzódik meg az életünk eseményei mögött. Ebből kell bátorítást merítenünk!

Sok-sok dolgot említhetnék még a saját életemből, de inkább most házi feladatként arra szeretnék bátorítani benneteket, hogy a most hallott személyes példák és az alkalom hátra levő részében elmondott szempontok, iránymutatások alapján szánjatok majd időt arra, hogy megállva az Úr előtt, tudatosan megpróbáljátok kiértékelni, újra átgondolni az életek eddigi történéseit és hogy elkezdtek tudatosan könyörögni azért, hogy Isten mutassa meg a számotokra rendelt hivatást.

Mi az emberi élet végső célja?

Az ember végső célja, hogy dicsőítse Istent és örökké gyönyörködjön Benne/ élvezze a Vele való közösséget.

(Westminsteri Kiskáté #1)

Hogyan dicsőíthetem Istent?

János 17:4 Én dicsőítettem téged e földön: elvégeztem a munkát [ergosz], amelyet reám bízál, hogy végezzem azt.

Ef 2:10 Mert az Ő alkotása vagyunk, teremtetvén Általa a Krisztus Jézusban jó cselekedetekre [ergosz], amelyeket előre elkészített Isten, hogy azokban járjunk.

Hogyan tudhatom meg, hogy mi az a „munka”, amit Isten rám bízott?

Ahogy a bevezetőben is láttuk:

- életkörülményeim alakulása – nincs véletlen!
- kapcsolatrendszerem: példaképek, mentorok, meghatározó emberek az életemben
- vágyaim, érdeklődési köröm, vonzódásom
- tapasztalatok
- egyedi adottságok, temperamentum és képességek – születéskor (Zsolt 139:13-16)

„Te alkottad veséimet, **te formáltál anyám méhében**. Magasztallak téged, mert félelmes és csodálatos vagy; **csodálatosak alkotásaid**, és lelkem jól tudja ezt. Csontjaim nem voltak rejtve előtted, amikor titkon formálódtam, mintha a föld mélyén képződtem volna. Alaktalan testemet már látták szemeid; könyvedben minden meg volt írva, a napok is, amelyeket nekem szántál, bár még egy sem volt meg belőlük.” (Zsolt. 139,13-16) – olyanok vagyunk, mint egy hatalmas körütekintéssel és gondossággal készített csodálatos remekmű, amely különleges céllal készült, különleges rendeltetése van. Isten a születésünkkor a testi adottságainkon kívül a rendeltetésünknek megfelelő egyedi adottságokkal, temperamentummal és képességekkel ruházott fel, amelyeket ki kell bontakoztatnunk az életünk során.

„Mert a nekünk adatott kegyelem szerint **különböző ajándékaink vannak...**” (Rm 12:6) A megtérésünkkor további ún. kegyelmi ajándékokat adott nekünk Isten, melyek a gyülekezet, a szentek közösségének épülését kell hogy szolgálják (Ef 4:12, 1Kor 14:26). Mind a születésünkkor kapott adottságaink, mind a megtérésünkkor kapott lelki ajándékok végső soron Isten országának építését kell, hogy szolgálják, abban a hivatásban, amelyre rendeltettünk és készítettünk.

„És ne szabjátok magatokat e világhoz, hanem változzatok el a ti elméteknek megújulása által, hogy **megvizsgáljátok [teszteljétek le], mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarata.**” (Rm 12:2) – A szövegkörnyezetből kiderül, hogy Pál felszólítása első sorban a lelki ajándékokra vonatkozik. Szánjatok időt rá, alaposan gondoljátok végig, mérjétek föl magatokat, hogy kiderítsétek, mi az Istentől kapott kegyelmi ajándékok, mi az Isten életetekre, élethivatásotokra vonatkozó akarata (akár a gyülekezeten belül, akár a világban, erről később még lesz szó).

Próbáljátok ki magatokat többféle területen is! Ez is lehet egyfajta tesztelés. Ld. Cselényi Laci példája: a nyulakról való gondoskodást bízták rá, egyik este az összes nyulat megette a róka. Mivel eredetileg zongoratanárnak tanult, egy ideig az énektanítás szolgálatát bízták rá, de aztán kiderült, hogy a tanítás kegyelmi ajándékát kapta és most a Biatorbágy-i Isten Háza Szolgáló Közösség vezető lelkipásztora.

„Mindenkori a saját **tetteit [munkáját] vizsgálja meg [tesztelje le]**, és akkor csakis a maga tetteivel dicsekedhet, és nem a máséval. Mert mindenki a maga **terhét** [gör: fortion, egy katona által cipelt hátizsák] hordozza.” (Gal 6:4,5) – Ez az Ige elsőrenden a „bűntéher”-ről szól, de témánk szempontjából is adhat némi eligazítást. Az a cél, hogy kiderítsük, leteszteljük, hogy mi a mi személyre szabott *fortion*-unk, amelyet az életünk végéig hordoznunk kell.



Ez a *fortion* (pakk/menetfelszerelés) jelképezi azt a felelősséget, ami az elhivatással együtt jár és amelyet senki másra nem ruházhatok át. Ezt személyesen Jézustól kapom és ez egész embert kíván, ehhez ad Isten segítő társat, ha úgy látja jónak. Első kérdés, vajon az a *fortion*, amit most cipelek, az én pakkom-e?

„Vegyétek magatokra **az én igámat**, és tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd vagyok, és alázatos szívű, és **megnyugvást találtok lelketeknek. Mert az én igám boldogító, és az én terhem [fortion] könnyű.**” (Mt. 11,30) - a Jézustól kapott *fortion* hordozása igazi örömet jelent és nem nehéz. Ez az a teher, ami alatt kiteljesedhetünk, ami alatt megnyugvást találunk és ami alatt végre azzá válhatunk, amivé Isten eltervezett.

Néhány további szempont az Istentől rendelt hivatásunk kiderítéséhez

Milyen módokon vizsgálhatjuk meg, tesztelhetjük le az adottságainkat?

Mutasd meg a határidő naplódát és megmondom miért élsz! A kérdés az, hogy arra teremtettél-e, amiért élsz? Vagy csak kényszerűségből, pusztán a megélhetés céljából vedzed a jelenlegi kötelességeidet? Azért élsz-e, amire az Úr eltervezett vagy önmagadért, a saját boldogságodért? A kötelességedet végzed, amikor dolgozol, vagy az Istentől kapott szolgálatodat? Mások osztják be az idődet, vagy az Úr osztja be az idődet mások számára?



Isten minden gyermekének egy-egy konkrét specialis hivatást készített, amiben vegre azza valhatunk, akik valóban vagyunk, amit **igazi vaggyal, tőzzel, szenvedélyesen es szivbeli lelkesedessel vegezhetunk**. Legyen az az orvosi palya, pedagogusi, gyógytornaszi, lelkeszi, festőművészi, mernoki, kozgazdaszi, lotenyeszto, erdőfelügyelői, idegenvezetői, családanyai vagy cipopucolo foglalkozas... Nekem sokáig ez volt az ifivezetés, aztan a tanitas a Péceli Alapfokú Bibliaiskolaban es most a BSZ Budapesti Bibliaiskolájában.

Egyedul Isten az, aki ezt a konkret területet meg tudja mutatni nekunk. Kulonbozo modokon teszi ezt. Biztos vagyok benne, hogy csináltak mar olyan dolgot, amiben megtapasztaltatok ezt a teljesseg erzest, a **"Na ez az!"** erzest. Vagy probaljatok emlekezni ra, hogy mi az a dolog (eletterulet, vagy munkaterulet, munkakor, szolgalat, feladat stb), amire ha gondoltok, az az erzesetek lesz, hogy **igen, igazából én ezt szeretném csinálni, ez az amit a legszivesebben csinalnek**. Ne probaljatok elnyomni ezeket a gondolatokat es erzeseket!!! Ezek bizony konnyen lehetnek Istentol jovo jelek/jelzesek, melyek által tudatni akarja velunk azt, hogy mi a mi kuldetesunk ezen a foldon. Mi az, amiben kiteljesedhetunk, Ovele együtt. En **8 even at nem tudtam elnyomni a teologia utani vagyakozasomat**, pedig probaltam. Hala az Urnak, hogy nem sikerult!!!

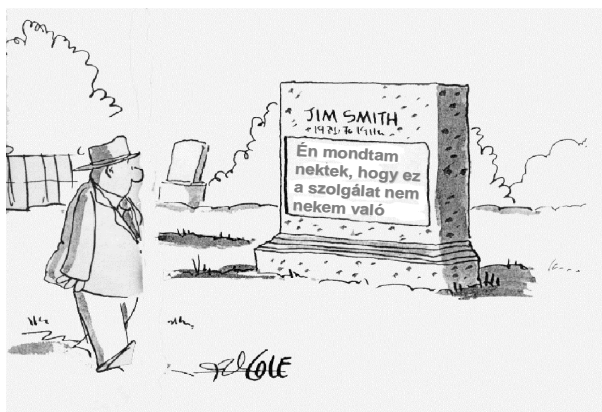
"Nem gondoltál még arra, hogy...?" Fontos szempont lehet az is, hogy mit mondanak mások, mit látnak bennünk? Az egyik legjobb barátom például akkor kezdett komolyan elgondolkozni azon, hogy bemondónak megy, amikor egy pasaréti, ifisek által készített, színdarab egyik próbáján nem jött el az egyik fontos szereplő és őt kérték meg, hogy ugorjon be helyette csak arra az egy alkalomra. Nagyon hamar kiderült, hogy hihetetlenül jó orgánuma van és a próba után többen is odamentek hozzá, hogy megkérdezzék, nem gondolt-e még arra, hogy bemondónak menjen. Azóta elvégezte a bemondó iskolát és az egyik Budapest környéki rádióadó hirszerkesztőjeként és műsorvezetőjeként dolgozik és maximálisan a helyén érzi magát, nagy örömmel végzi a hivatását.

Letfontossagu kerdes, hogy megertsuk meghalljuk Isten hivasat es engedelmeskedjunk annak!!! Sokszor hallom azt, hogy a megtérésünk után a második legfontosabb kérdés, hogy kivel fogom leélni az életemet. Azonban egyre világosabb számomra, hogy **még ennél is fontosabb az, hogy miként fogom leélni az életemet, hogy mi az az életpálya, amelyre Isten készített. Aztán majd ad ehhez ő egy segítő társat is**. De úgy gondolom a társunk szempontjából is fontos, hogy tudja, hogy ahogy Váraljai Peti barátom fogalmazott egyszer, merre tart az az autó, amibe a társunk beszáll. És alkalmas-e, kész-e arra a jelöltünk, hogy beszálljon ebbe az autóba. És természetesen ez nekünk, fiúknak is egy igen fontos szempontot ad a tarskereséshez. Ha nem találom az Istentől rendelt helyemet, az emiatt érzett keserűségem, fásultságom, csalódottságom a társam életét is megkeserítheti.

A legtöbbször a baj nem a megértéssel van, hanem azzal, hogy **nem merünk ráálni a nekünk rendelt útra**. Ugyanakkor, ha nem rendeltetes szeruen mukodunk, az ki fogja szivni az oromot, az energiat az eletunkbol es szep lassan megemeszt bennunket, akarhogy is probaljuk elnyomni ezeket az Istentől belénk oltott érzéseket, vágyakat, amelyeken keresztül hív minket. Hiszen gondolom, tudjatok ezt, tapasztaljatok, nem kell reszleteznem.

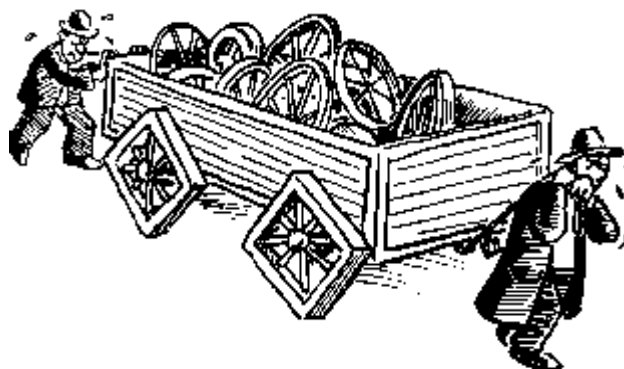
Igen komoly tévtanítás, hogy különbséget teszünk lelki vagy egyházi, szent és ún. világi (profán) szolgálat között! **Isten szemében minden életterület szent!** A mérnöki playa ugyanolyan szent, mint pl. a lelkészi hivatás, csupán más jellegű. Azzal, hogy lelkész lettem, én nem egy szent vagy szentebb hivatást választottam, hanem egy másik fajtát. (Ő olyan adottságokat és lelki ajándékokat adott, amit mind a gyülekezeten belül, mind a világban használhatok az ő dicsőségére és az ő országának építésére. Pl.: Több kollégámat is lelkigondoztam, vezetői beosztásban voltam, személyes beszélgetésekben evangelizáltam stb., tehát a munkahelyemen is éltem a lelki ajándékaimmal. És a gyülekezetben is használtam a műszaki érzékemnek...)

Persze mivel egy bukott világban élünk, és mi magunk is megromlottunk, ezért sok dolog akadályozhat bennünket a hivatásunk megtalálásában és nem biztos, hogy lehetőségünk lesz rá, hogy kizárólag azzal foglalkozzunk, amire Isten elhívott minket. Az egyik ilyen akadály, hogy nem tudunk lejjebb adni az igény szintünkből. "Valamiből meg kell elnemenem! Gondolnom kell a családomra! Persze hogy szívesebben csinálnám azt, hogy..., de hát nem hagyhatom itt ezt a jól kereső, biztonságot és fontosságot adó munkahelyet!" Azt tapasztaltam, hogy sok esetben ezek a kifogások nem felelősségérzetet takarnak, hanem inkább kibúvók. Sajnos, ez a kérdés nem kis gondot jelentett számomra mind a Matavtól mind a Westeltől történő eljövetelemtől. Hiszen ki akarna kilépni a biztonságból a bizonytalanságba? Azonban azáltal, hogy hagyjuk, hogy az anyagiak határozzák meg, hogy a hivatásunkat vegezzük-e vagy megalkuszunk valami mással, azt fejezzük ki, hogy nem bízunk Istenben, nem bízunk abban, hogy azon a területen, amire ő eltervezett, elhívott (vagy hív már ki tudja, mennyi ideje, mindenféle módon), ő gondoskodni is tud és gondoskodni is fog minden szükségletünkrol. Az igazság az, hogy egyszerűen félünk teljesen rábízni magunkat Istenre és ezért úgy döntünk, hogy inkább mukodunk továbbra is nem rendeltetésszerűen, ha ez a módja annak, hogy megbiztosítsuk magunkat. De van olyan is, hogy az ember egy időre belekenyszerül abba, hogy olyan feladatokat vegyezen, amik nem felelnek meg az ő adottságainak. Ilyenkor lép életbe az ún. **60/40 arány szabály**, ami annyit jelent, hogy min. 60%-at az idomnek az Istentől rendelt hivatással történő foglalkozás kell, hogy kitöltse, így el fogjuk tudni hordozni a szükség szerű, de nem az adottságainknak, hivatásunknak megfelelő tevékenység végzéséből adódó idegi megterhelést. A statisztikák azonban azt mutatják, hogy egészségbeli károsodás nélkül így is csak néhány évig viseljük el ezt a felemas állapotot. Aztán jön a kiegészítő, depresszió, és egyéb igen komoly tünetek jelentkezhetnek. Az én esetemben egyre erősödő derékfájdalom, szívfájdalom, álmatlanság jelentkeztek.



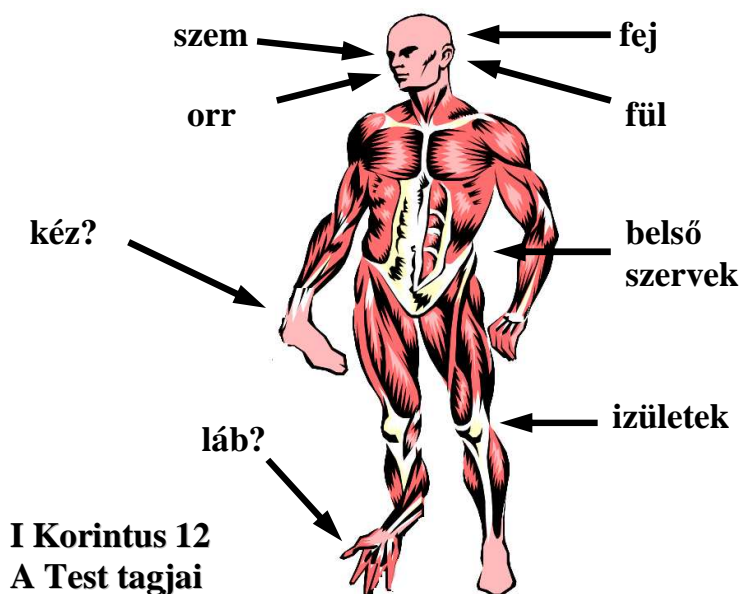
En állítom, hogy csak **azert tudtam elhordozni komolyabb egészségkárosodás nélkül** a Matavval ill. Westelnél ramruháztott, de nem a hivatásomba vago feladataimat, mert **mellette ott volt az ifivezés, ahol rendszeresen feltöltödhöttem.**

Amikor nem az adottságaink megfelelő munkát végzünk az ahhoz hasonló, mint amikor egy negyszög keresztmetszetű szeget akarnánk folyamatosan beleverni egy kör keresztmetszetű lyukba, vagy mintha **negyszögletes kerekeken „guruló” kocsit próbálnánk tolni folyamatosan.** Amikor megtaláltam az életem (mostani) fő küldetését, az olyan érzés volt, mint amikor egy kifőcémódott vegtag a helyére kerül. Az ideális, azaz egészséges eloszlás 80/90% de inkább a 100%, bár ez utóbbi ritkán adatik meg. (Halas szívvvel mondhatom, hogy nekem megadatott a 90/10%, 90% tanítás, alkalmatartás és esetenkénti prédikálás, 10% adminisztráció.)



Azok az emberek, akik tudják, sejtik, megtapasztaltak már, hogy mi az a terület/hivatas/palya, amire Isten hívja oket, de hitetlensegbol megsem merik belevetni magukat Isten gondoskodo kezebe, es nem engednek a hivasnak, pedig adottak lennenek a korulmenyek, potmegoldasokhoz fognak folyamodni. Mivel nem kapom meg a munkambol azt az oromet, beteljesedest es kiteljesedest, amit varok, mashol probalom megtalalni azt. De ezek a kiserleteim mind halalra vannak itelve. Nem is beszélve arról, hogy ezzel a hivatásunk betöltéséből fakadó oromtól, az Isten csodálatos gondoskodásának átéléseéből fakadó oromtól fosszuk meg magunkat (amit én is folyamatosan hihetetlen módon tapasztaltam teológiai tanulmányaim során és most is). De hát ilyenek vagyunk, ilyen kicsinyhitűek.

Az egyik **jele** annak, **hogy nem vagyunk a helyünkön**, hogy nem az adottságainknak megfelelő munkát végzünk a mások hivatásával, adottságaival kapcsolatos **irigység** arra és **versenges** azzal, aki ugyanazt a munkát/szolgálatot végzi, mint mi, de láthatóan alkalmasabb, „sikeresebb” nálunk, pusztán azért mert ő a helyén van abban a feladatkörben, mi meg nem.



Utalhat az **állandó nyugtalanság** is arra, hogy nem a személyiségünknek megfelelő munkát végzünk. Egy újra és újra visszatérő fásultság, hiábavalóság érzés, céltalanság, uresség, értelmetlenség, csalódottság érzése, megelégedettség hiánya. Ezek mind lehetnek tünetek.

A fent idézett Mt 11:29-30-ban Jezus beszél arról, hogy az ő terhe könnyű és igája gyönyörű. Ami két újabb fontos dolgot árul el az Istentől kapott küldetésünkkel, hivatásunkkal kapcsolatban. Ez

pedig az, hogy **igenis teher, igenis kemény munka, de megis könnyeden es felette nagy orommel hordozza az ember ezt a terhet, ha az Ur erre rendelte.** Tulajdonképpen nem a teher lesz könnyebb, hanem az Úrtól kapunk hozzá olyan erőt, amitől számunkra könnyűvé válik. En hajsza pontosan **ezt éreztem a Filemon ifivel kapcsolatban** es ezt érzem a mostani terhekkal kapcsolatban is. Hadd világítsam meg ezt egy szemleletes bibliai keppel. Olyan a nekunk rendelt hivatás, **mint az ego csipkebokor: eg, de nem emesztetik meg.** Tuz van benne, de ez nem emesztik meg az illetot, hanem kiteljesiti, kihozza belole a maximumot.



Ugyanigy az ellenkezoje is igaz, ti. hogy **ha nem az Urto! rendelt feladatot vegezzuk, akkor olyan tuzben egunk, ami szep lassan megemeszt minket,** kiszivja minden energiankat. Egyre csak fogy az eronk, lenduletunk, lelkesedesunk, ha egytalan valaha is volt bennunk valami ezekből. Újra meg újra nekiduráljuk magunkat, hogy na majd holnaptol megnagyobb erőbedobással, még jobban odafigyelve, még lelkiismeretesebben végezzük a munkánkat, de valahogy **nem jön meg az a várva várt áttörés.** Eredmeny: kieges es kihullas a szolgálatból. Nem tudom, ti hogy vagytok vele, de en az elobbi tuzre vagyom, es bevallom érzem is, amikor például ilyen dolgokról tanulhatok ide kint és amikor Isten ígétét taníthatom. Es e nélkül a szenvedélyes tűz nélkül nem is nagyon érdemes ezt csinálni. De egyetlen más hivatást sem.

A kulfoldi statisztikak azt mutatják, hogy az amerikaiak kb 70%-a vegez olyan munkat, ami nem az elhivasanak, adottsagainak megfelelo. Ez eleg rossz arany. Érdekesképpen, az itteni protestans teologiakon vegzett lelkészek 40%-a néhány (első 5) even belül elhagyja a hivatást, mert csak a rendszeres lelkészi szolgálat végzése közben ébrednek rá arra, hogy mégsem nekik való a lelkészi pálya. Azonban a Covenant Theological Seminary-ból (ahol végeztem) kikerülő lelkészeknek csupán a 6%-val történik meg ugyanez! Pontosán azért, mert tudatos erofeszitéseket tesznek az itteni professzorok annak erdekeben, hogy az itt tanulo teologusok meg a tanulmányi idejuk alatt rajohessenek arra, hogy valóban a lelkészség-e a nekik rendelt hivatás vagy valami másra teremtettek. Ez utóbbi esetben még időben tudnak váltani.

Erdekes kérdés, hogy akkor mi a helyzet Mozesel, aki nem mert beállni a szolgálatba, mert felt attól, hogy nem fog tudni beszélni, vagy Jeremiással, aki túl fiatalnak érezte magát? Ezek az emberek nem voltak tudatában az adottságaiknak, nem volt rá lehetosegük, hogy valamilyen feladat során kiderítsek, hogy mire alkalmasak. De Isten tudta, hogy milyen kepessegeket adott nekik es nem veletlenül hivta el éppen oket éppen az adott feladatra. Es nezzetek meg Mozes 5. könyvet. A világtörténelem egyik legszebb, retorikai szempontból is kiemelkedő szonoklata, es mindez a felénk es beszédhibas Mozes szajabol! Az ifiben, gyülekezetben is lehetnek olyan emberek, akik nincsenek tudatában a saját ajandekaiknak, nekunk, vezetőknél segitenunk kell oket, hogy rajojjenek erre es be tudjanak állni a nekik megfelelo területre.

Meg vagyok győződve róla, hogy minden gyulekezet vagy kozosseg rendelkezik olyan ajandekokkal megaldott emberekkel, amelyek ahhoz a kuldeteshez/szolgálatához szuksegesek, amit az Ur

specialisan az adott kozossegek keszített. Tehat vagy a kuldetesunket kell megtalalnunk, mint kozossegek, vagy az egyes emberek adottsagait kell kideritenunk es ebbol fog osszeallni a kep, hogy mire is akar hasznalni bennunket az Ur, mint kozosseget. Erdekes es izgalmas kerdesek ezek!

Nem tudom miért, de nekem mindig könnybe labad a szemem, es atforrosodik a szivem, ha Lutherrol hallok vagy olvasok. Az egyik eloadast egy a Luther filmbol vett hires jelenet levetitesevel kezdtuk (minden ora elejen levetitenek egy-egy filmrészletet, ami valamilyen modon kapcsolodik az aznapi eloadas tematjához, azaz az elhivas valamelyik aspektusához). Igen hatásos volt. Azt a jelenetet lathattuk, amikor Luthert az irasai es tanitasa megtagadasara akarjak ravenni az uralkodo es a biborosok tanacsja elott. Luther azonban kiállja a probat, es kitart a hitvallasa es az Ige tanitasa mellett. Nincs az az ero es nyomas, ami ettol eltantorithatna. Szilardan áll, mert meg van gyozodve az igazsagrol. Felelmetesen jo ez a film, es nagyon megkapo es meghato volt ujra latni ezt a jelenetet. Szerintem nem csak nekem csalt könnyeket a szemembe.) Ezen az oran Luther példajabol kiindulva, arról a stabilitasrol beszelt az eloado, ami az elhivatottsagtudatbol ered. Az elhivott ember, az elhivasanak tudataban levo es annak engedo ember megingathatatlan. Nincs az az ember vagy dolog vagy tenyezo, ami eltantorithatna, elvonhatna ot a hivatasaol. Olyan mint egy vad tengeren horgonyzo hajo. Az ilyen ember kesz meghalni is az Istentol kapott cel erdekeben (erre mindjart visszaterek). Az elhivatottsag tudat hihetetlen lelki stabilitast ad, ld. Luther vagy Calvin vagy az osszes tobbi reformator példajat. Annyira jól kihozza a film azt is, hogy mennyire felt Luther a hatalmasok elott, hogy hogyan kuzdott a ranehezodo nyomással szemben, de nem tehetett mast, mint hogy engedjen Isten hivasanak, az Istentol jovo nyomasnak. Jaj, de szeretnek en is ilyen lenni!

Egy idezet Bonhoeffertol, aki szinten beszél a meghalasarol (martiromsagrol). Azt mondja, háromfelekeppen halhat meg valaki Istentert: 1.voros martiromsag: amikor valaki a veret ontja Jezusert, 2. zold martiromsag: amikor megtartoztatjuk magunkat valamitol Jezusert, 3. feher martiromsag: amikor mindenrol lemondunk Krisztus szerelmeert. Ez utobbit Bonhoeffer „feher temetesnek” hívja, ez a tanitvanysag ara, az Istentol valo fuggetlensegunk teljes eltemetese.

Az idozites, idoerzek es elhivatottsag tudat szorososan osszefuggenek. Az a hivo ember, aki szilardan áll az Istentol kapott elhivasaban, valamikeppen erzi, latja, hogy mi a celja az eletenek, merre fele viszi, hívja ot az Ur, az az ember valami fajta belso intuitiv modon raerez Isten idozitesere. Az ilyen ember valahogy erzi, hogy mikor jon el az o ideje, hogy mikor van itt az ideje bizonyos dolgoknak az eletében es mikor nincs, mikor van ideje a cselekvésnek es mikor nincs. Fuggetlenül a vilag es a korulmenyek nyomasatol es surgeto voltatol. Valahogy tudja, hogy „ezt” most nem teheti, barmilyen kecsgeteto is a lehetoseg vagy éppen teheti, barmilyen neheznek es lehetetlennek is tunik es barmilyen ellenallasba is utkozik. Mindent az Istentol rendelt hivatasahez mer, annak rendel ala. Mindennel és mindenkiel kapcsolatban azt nezi, hogy segiti vagy gatolja ot a hivatasa vegzeseben. Ez az intuitiv, Istentol kapott kepesseg az elhivatottsag tudat egyik fontos velejaraja. Akinek nincs elhivatottsag tudata, aki nem tudja hova tart az elete es hogy Isten mire hívja ot, az kapkod, az nem tud fegyelmezetten varni, az azonnal es rogtan akar elerni es megszerezni mindent, az minden lehetoseget megragad es kiharaszol amivel csak szembe találja magát (nem tud nemet mondani) es igy teljesen szetforgacsolodik az elete. Annak nincs egy szilard tavoli viszonyitasi pontja, amihez merhetne vagy viszonyithatna a jelen torteneseit, ezért ide-oda csapodik egészen addig, amig meg nem erik benne a hivatastudat, amig ra nem talál es ra nem áll arra az utra, amelyre Isten ot nagy gonddal, orok idoknek elotte elkeszítette.

Jezusrol nagyon sokszor olvassuk, hogy „Nem jott meg el az en idom.” Tobbszor kirallya akarjak tenni, az anyja kifejezetten megroja azert, hogy nem tesz semmit a kanai mennyegzon, pedig napnal is vilagosabb, hogy mit kellene tennie. De Jezus minden egyes alkalommal vegtelen higgadsaggal es megnyugvással a hangjaban ujra csak annyit mond: „Nem jott meg el az en idom.” Ez a vegtelen bizonyosság, belso meggyozodes Isten idozitese felol, kell, hogy jellemezze es jellemzi is azokat, akik

megertik Isten hivasat es elkezdenek engedelmeskedni annak. Az megfelelo idozitesre torteno raerzes az elhivas sikerenek/sikeressegenek egyik kulcsa!

Nem csak arról van azonban szó, hogy nekünk milyen rossz az, ha nem állunk a helyünkre, hanem arról is, hogy **felelősek vagyunk az adottságaink Isten szerinti módon történő kihasználásáért**. Isten országának építéséről van szó! **Az adottságaink nem a mieink, ahogy a penzünk sem, hanem Istene!** Mi csak safarai vagyunk annak. Isten azért adta nekünk az adottságainkat, hogy masokat szolgáljunk vele. Ha nem allok a helyemre, nem rendeltetesszerűen (azaz) onzo módon hasznalom azt, ami az Istene, akkor meglopom Ot. Akkor nem dicsőítem őt, hiába végzem az emberek szemében legszentebb, legmagasztosabb szolgálatot. Az Istentől kapott hivasat mindig kifele irányul, mindig masok szolgálatát celozza. Es nem győzőm eleget hangsúlyozni, hogy itt messze nem csak az un. "lelki" hivasatokrol van szo!

Egy tanulságos példázat a motivációinkról

Lk 19:11-27 – példázat a girákról (vagy a táltumokról, ld. Mt 25:14-30), avagy mitől függ az, hogy mennyire leszünk jó sáfárai Isten erőforrásainak.

3 csoportról beszél a példázat:

1. a hűséges sáfárokról, akik örömmel kamatoztatják az Úrtól kapott ajándékokat és ezért óriási elismerésben, jutalomban részesülnek (mint például Zákus, aki szív szerint is Ábrahám fia)
2. a hűtlen, lusta, tétlen, rest sáfárokat, akik nem szállnak nyíltan szembe a Királlyal, de akik nem is szolgálják Őt a tőle kapott ajándékokkal és ezért mindentől megfosztatnak a végén. Őket egy Istentől alkotott hamis, megalapozatlan elképzelés készítette arra, hogy félelemtől megbénított életet éljenek. Az ő céljuk a túlélés volt, az elvegetálás. Nem volt helyes Isten-képük, azaz nem is ismerték Istent személyesen. Úgy tűnik, hogy az ő büntetése nem halál, nem a kárhozat, hanem talán amiről az 1Kor 3:14-15 ír, tehát mintha továbbra is megmaradhatna a státusa. Azonban talán még helyesebb, ha erre a rest szolgára is úgy tekintünk, mint akinek csak névlegesen volt köze a Királyhoz, de valójában a cselekedetei azt mutatták, hogy nincs vele semmilyen lelki kapcsolata és ezért a Király rejtőzködő ellensége ő is. Egy közösségben él a hűséges szolgálattal, élvezi az áldásokat, amolyan névleges hívő ő, de nem kamatoztatja az Istentől kapott ajándékait.
3. az alattvalók, akik nyíltan ellene szegülnek a Királynak és gyűlölik őt (a farizeusok és vallási vezetők döntő többsége).

Látjuk tehát, hogy a szolgálk hűsége, vagyis Istentől kapott erőforrásaik kamatoztatása **a Királyról (Istentől) alkotott képüktől** függ. Ha Istent könnyörtelennek gondoljuk, a Tőle való félelem fog motiválni, mely megbénít és tétlenséget szül és restséghez vezet. Ezért nagyon fontos, hogy amikor valakit engedelmességre, szolgálatra a lelki ajándékaik és adottságaik minél hatékonyabb kiaknázására akarunk bátorítani, mindenekeelőtt az Istentől alkotott képét kell megvizsgálnunk. Istennel való szeretetkapcsolatában kell, hogy megerősödjön az illető ahhoz, hogy helyes indíttatásból, örömmel, hálával, szívből tudjon szolgálni.

A mostani sáfarkodásunktól függ a jövőbeni sáfarkodásunk! Most Isten "kevés" erőforrását, ajándékait használjuk és attól függően fog Isten "sokat" rank bízni, hogy mennyire bizonyulunk jó sáfároknak a kevesen. A Király a ránk bízott ajándékok, erőforrások hatékony, az Isten országa érdekében történő felelősségteljes kihasználását várja tőlünk az ő visszajövetelének fényében. A

“sok” Krisztussal való együtturalkodást jelent, mely még több felelősséggel fog járni. Valakit Krisztus visszajövele félelemmel, szorongással tölt el, valakit örömmel, és ezért serkentőleg, bátorítólag hat visszajövetelének és a Vele való újraegyesülésnek a gondolata.

Olyan ez, mint amikor két szerelmes egymástól elszakítva élnek és vágyakoznak egymás után. A fiú megígéri, hogy vissza fog jönni hamar és megkéri a lányt, hogy addig is legyen hű sáfára annak, amit tőle kapott ajándékba, hogy majd ha újra találkoznak, akkor együtt tudjanak örülni a lány által elvégzett munkának. A lány boldogan végzi azt, amire a szerelme megkérte, mert tudja, hogy minden egyes elvégzett feladattal közelebb kerül az újratálkozás idejéhez.

Aki Jézust egy szeszélyes kényúrnak ismeri, mert valamilyen helytelen tanításnak köszönhetően ilyen kép alakult ki benne róla, azt a Tőle való félelem motiválja, és a szíve mélyén azt reméli, hogy minél később fog visszajönni Jézus, de igazából az lenne a legjobb, ha vissza se jönné. Így vagy semmi szolgálatot nem végez és nem kamatoztatja az ajándékait, vagy kényszeredetten végzi azt. A célja, hogy elkerülje a Jézussal való találkozást.

Tehát a legfontosabb kérdés, amikor a hivatásunk megtalálásáról beszélünk, hogy milyennek látjuk Istent? Ha Isten gyermekei vagyunk, akkor Ő a mi szerető mennyei Atyánk, Krisztus a mi szerelmes Hitvesünk, aki azt akarja, hogy a helyünkre kerülve, kibontakozhassunk és Isten országának örömteli, felszabadult, mindenre elszánt építőivé váljunk!

Ezért Pál szavaival szeretném lezárni az alkalmunkat:

2 Timothy 1:6 emlékeztetlek téged, hogy **gerjeszd fel az Isten kegyelmi ajándékát**, a mely benned van!

Majd így folytatja:

2 Timothy 1:7 Mert **nem félelemnek lelkét** adott nekünk az Isten; hanem erőnek és szeretetnek és józanságnak lelkét.

2006. január 24. (átdolgozva: 2010. január 24.)

Van **két kérdéssor fent az interneten**, ami a lelki ajándékok, adottságok kiderítésében és azok alkalmazási területeinek megtalálásában próbál segíteni. Ezeket és még sok másikat kellett nekünk is kitöltenünk. Mind közül ez a kettő érzett rá leginkább az én ajándékaimra és személyiségjegyeimre (és ezt mások is így érezték), úgyhogy ezért merem ezt ajánlani nektek is. Persze ez szolgálhat megerősítésként is az általatok már felismert lelki ajándékokkal kapcsolatosan. Ki tudja, talán olyan dolgokat is megtudtok belőle, amire nem is mertetek volna gondolni.

A címek:

<http://www.kisa.ca/personality/>

<http://www.churchgrowth.org/cgi-cg/gifts.cgi?intro=1>

Sajnos minden angolul van, úgyhogy szótár a kézbe! Feltétlenül olvassátok el a használati útmutatót is a tesztek kitöltéséhez. És ha megvan az eredmény, akkor az első teszt eredményéhez az alábbi linken találhattok egy kiértékelést:

<http://www.personalitypage.com/portraits.html> (részletesebb leírások)

<http://www.typelogic.com> (rövidebb leírások)

Az ólomüveg szerű grafika jobb és bal oldalán találjátok az egyes kategóriákat. Kiklikeljétek a tiétekére és olvassátok el mit írnak rólatok.

A második teszt eredményét értelemszerűen kiadja az oldal. Sok sikert! És sok türelmet! Nem egy 5 perces feladat! Egy pár órát egészen rá kell szánni (legalább is ne szakítsatok félbe egy tesztet, a kettő között lehet pihenni).

Végül, fontos látnunk azt, hogy 2 féle elhívás van. Elsődleges: ez az a hívás, amellyel Isten az ő gyermekévé hív el, megigazít, megszentel és örök élettel ajándékozik meg. Erről szól a Fiúság kurzus. Ez az alapja a másodlagos hívásnak, ami az életpályámra, az élethivatásomra vonatkozik, amiről ez az alkalom szólt. Az örömünk és boldogságunk végső forrása Jézus Krisztus és a Vele való meghitt szeretetkapcsolat, de az elhívásunk, hivatásunk, legyen az akármi, is valhat egyfajta erő-, öröm- és boldogság-közvetítő csatornává, JÉZUS KRISZTUSBAN!

Szolgálati területek/lelki ajándékok a Bibliában

Hogy teljes legyen a kép, következzen a **Biblia által említett szolgálati területek, lelki ajándékok** felsorolása:

Adminisztráció (gyülekezetvezetés, koordinálás): az ilyen ember képes arra, hogy folyamatokat végiggondoljon és megtervezzen bizonyos cél érdekében és hogy irányítsa, összefogja az eltervezett folyamat megvalósulását. I Kor 12:28, Apcsel 14:23.

Művészi adottságok: műalkotások készítése, mely másokat is inspirál, bátorít és erősít. Ex 31:1-11 (Besalel és Oholiab).

Megkülönböztetés ajándéka: Az Istentől való és a nem Istentől való dolgok megkülönböztetése, az Isten akaratanak és céljainak felismerése az adott közösséggel kapcsolatban és annak megfelelő alkalmazása. Jn 16:6-15, Róm 9:1, 1Kor 2:9-16, 1Kor 12:10.

Evangelizáció ajándéka: a nem hívók elérésének ajándéka oly módon, hogy megterésre is jutnak, megkeresztelkednek és a gyülekezet aktív tagjaivá válnak. Mt 28:16-20, Ef 4:11-16, Apcsel 2:36-40.

Gyámolítás/buzdítás ajándéka: szeretettel történő felkarolása, bátorítása a krízisben lévő, vagy magukat haszontalannak érző embereknek. **Rm 12:8**, Jn 14:1, 2Tim 1:16-18, 3Jn 5-8.

A **hit** ajándéka: különös rahagyatkozás Isten Lelkének munkájára és vezetésére, meg a leghetetlenebb, legbizonytalanabb körülmények közepette is. Gen 12:1-4a, Mk 5:25-34, I Thess 1:8-10.

Onzetlenség/nagylelku adakozas ajandeka: felismerve Isten aldasait onzetlenül es aldozatot is vállalva megosztja mindenét masokkal (ido, tehetség, földi kincsek stb.) **Rm 12:8,13**, 2Kor 9:6-15, Lk 21:1-4.

Vendégszeretet: orommal befogad masokat az otthonába es gondoskodik róluk. **Rm 12:13**, Rm 16:23a, Lk 10:38.

Közbenjárás: teljes Istenbe vetett bizalommal es szívből fakadó szenvedéllyel könyörög masokért, meg van győződve arról, hogy imádsága meghallgatásra kerül. **Mt 6:6-15**, Lk 11:1-10, Ef 6:18.

Ismeret: allando késztes arra, hogy tanuljon Istenről, hogy őt meg mélyebben megismerje, hogy melyreható ismeretei legyenek a Bibliáról es a hit dolgait illetően. **1Kor 12:8**; **1Kor 14:6**, **Rm 12:2**.

Vezetés: batran a csoport vagy egy közösség elérése merélni, útmutatásokat adni, kezébe merélni venni az irányítást, hatást tud gyakorolni a csoport tagjaira, hogy a feladatukat elvégezzék es így az egész csoport betöltsé a küldetését. **Rm 12:8**, **Jn 21:15-17**, **2Tim 4:1-5**.

Könyörületesség ajandeka: különös érzékenység masok testi lelki vagy érzelmi szükségletei iránt es igen erős indíttatás ezen szükségletek betöltésére. **Rm 12:8**, Lk 7:12-15, 10:30-37, Mt 25:34-36.

Eneklesi adottságok (gyönyörű hang): enekles által képes elerni, inspirálni es batorítani masokat. Zsolt 96:1-9, 100:1-2, 149:1-2.

Zenei adottságok: hangszeren történő játszás, zenevel történő bizonyoságterrel által képes elerni, inspirálni es batorítani masokat. Zsolt 33:1-5, Zsolt 150, 1Sam 16:14-23.

lelkipásztor (pásztorolás): meggyőző, hiteles módon képes lelki vezetést es útmutatást adni csoportoknak es egyéneknek, úgy, hogy az valóban a csoport vagy az egyének javát szolgálja. **1Tim 4:12-16**, **3:1-13**, **2Tim 4:1-2**.

Szolgalat (segítő): az ilyen hívő szívesebben végez kevesebb latványos szolgálatot, szívesebben munkálkodik a színpadok mögött Isten tervének előmozdításán. **Rm 12:7**, Lk 23:50-54, Rm 16:1-16, Fil 2:19-23.

Muszaki/mestersegbeli adottságok: az ilyen embernek jó muszaki es egyéb érteke van az elromlott dolgok megjavításához, új dolgok építéséhez, létrehozásához a gyülekezeten belül (is). **Ex. 30:1-6**, **31:3-5**, **Ez 27:4-11**.

Tanítás: világos érthető es magával ragadó módon képes kommunikálni a Biblia igazságait, tanítást. **Rm 12:7**, **1Kor 12:28**, **Mt 5:1-12**, **Apcsel 18:24-48**.

Bölcsesség: olyan adottság, melynek segítségével a hívő képes kiválasztani a legkedvezőbb, leginkább célravezető megoldást, vélelmet, módszert es képes a birtokában lévő információk alapján helyes döntéseket hozni, felismerni az adódó lehetőségeket, mely az egyén vagy a csoport értekeit szolgálják. **1Kor 2:6-13**, **Jak 3:13-18**, **2Kron 1:7-11**.

Irói vena: bibliai igazságok es a személyes meggyőződésének írásban történő, masok számára is meggyőző, világos kifejezése, olyan formában, hogy azzal masokat tanítani, erősíteni, nevelni es fegyelmezni tud. **1Jn 2:1-6**, **12-14**, **1Tim 3:14-15**, **Jud 3**.

Ha végignézték a listát, és az ígehelyeket, ti magatok is láthatjátok, hogy nem kevés átfedés van az egyes területek, adottságok között. És egyáltalán nem szabad arra gondolnunk, hogy mindenkinek csak egyetlen lelki ajándék adatott a fentiek közül. Egy-egy hívó akár több területen is otthonosan mozoghat. Természetesen érdemes olyan szemmel végigolvasni ezt a listát, hogy vajon en melyik területtel szimpatizálunk leginkább, mi az az adottság, amivel engem ruházott fel az Úr, mi az a lelki adottság, amellyel őt dicsőíthetem.